

bedret Jordbrug. Denne forhøiede Afgift vil altsaa blive ligesaa lidet ubillig som trykkende, naar følgende Bestemmelser iagttages: a) at ingen Rente-Afgift af Forbedrings-Omkostninger kan have Sted, uden for vel udførte Udflytninger, ved hvilke Jordlodderne gives bekvemmelige Skikkelser, og ingen til den Hensigt fornøden Udflytning efterlades. b) at Rente-Afgiften, saavel for Fæstebonden i Almindelighed, som beneficerede Godsers i Særdeleshed, ikke begynder, førend den af Udflytningen flydende Forbedring aflaster, saa megen Fordeel, at samme heraf kan afholdes, hvilket i Almindelighed formodes at kunne skee, naar Besidderne af udflyttede Lodder, ikke førend et Aar efter sammes Tiltrædelse, fra 1ste Januar at regne, paalægges at svare de halve Renter, og Udflytterne først efter 3 Mars Forløb fra Tiltrædelsen svare det 4de Aar $\frac{1}{3}$, det 5te $\frac{2}{3}$ af Renterne, og det 6te Aar og fremdeles de fulde Renter. c) at i enkelte Tilfælde, naar Fæsteren efter disse Terminer, enten Intet havde vundet, eller ved særdeles Omstændigheder endog havde lidt Tab, maatte Friheden for Rente-Agiften enten forlænges paa flere Aar, eller for hele Fæste-Tiden. d) at da de Bygninger paa Udlodderne som maatte opføres med store Besøtninger end som til sædvanlig, og for nærværende Fæsternes nyttig Bygning efter Egnens Skik kunne medgaae, ikke bør beregnes til Forbedrings-Capitalen, maatte i Intet Tilfælde Bygnings-Omkostningerne paa Udflytter-Gaarde beregnes til høiere end 7 Rd. for et Jagt Stue-Huus og 3 Rd. for et Jagt Stald-Lade- eller Udhuus samt ligeledes for hvert Jagt af udflyttet Huus, for hvilken Summa Erfaring har lært, at disse Bygninger forsvarlig kunne opføres, naar Neden-Tommeret ikke bringes i Anslag, som ikke bør skee, fordi dette sædvanlig endog af Gods-Gierne, der ikke kunne tage dette af regne Stove, er givet Bonden for Intet, og altsaa vilde opvække Aville, om dette imod Sædvane blev regnet ham til Besøtning. e) at Bønderne til Udflytning, Udflytning, Loddernes Indbegning og Grundforbedringer, hvor disse behøves, gives saadan Hjælp, at de ikke ved Udflytningen kunne med Rette ansees at være blevne bebyrdede over deres Kræfter. f) At Fordegods-Gierne og Fæsterne kunne imellem sig, efter de her foreskrevne Regler, forenes om Villkårene, paa hvilke Udflytningen og Udflytningen blive at foretage, om Beløbet af Forbedringerne, af hvilken disse have at svare Rente-Agiften, og Tiden, fra hvilken den skal begynde, og at Fæsterne endog, under de anvendte Betingelser, kunne, om de ville, indgaae at svare høiere Afgift, hvortil Sagen, naar Forening ikke kan træffes, saaledes som ved Forordningen af 23de April 1781 er befalet om Landvæsens-Sager i Almindelighed, maatte, under Rentekammerets endelige Decision, behandles af Amtmanden og Landvæsens-Commissarier, som da efter de givne Forskrifter maatte anstille Under søgelse og afgive de fornødne Eragtinger.

Den anden af os anførte Bestemmelse: at Fordegods-Gierne, naar de af Fællesskabet udflyttede og udflyttede Gaarde blive fæsteledige, maatte have Ret til af vedkommende Fæstere at betinge sig saadanne Afgifter, som de kunne forenes om, vil uden Tvivl ogsaa findes overensstemmende med Billighed, da Ingen, efterat saadan Eiendom er sat istand til at indbringe betydelig større aarlig Indtægt, med Rette kan forlange at faae den til Drag for samme Afgift, som deraf svarede førend Udflytningen, hvilket ogsaa aldeles maatte betage Fordegods-Gierne Lyften til at anvende deres Formue paa saadanne Indretninger; og Villkåret at indgaae Forpagtninger paa tvende Personers Levetid eller et vist Aaremaal, ikke kortere end 50 Aar, ansee vi endnu fordelagtigere, haade for Bønde og Jorddrot, end sædvanlig Fæste, da Begge kunne gjøre sikkrere Regning paa Fordelen af deres indgaaede Forening og paa Nyttens af samme for deres Arvinger, ligesom og Staten vilde vinde den Fordeel, om Fæsterne, Tid efter anden, kunde forvandles til lange Forpagtninger, at de ulige Giftermaal i Bøndestanden vilde bortfalde, som have sat den danske Folkeformering saameget til Hage, da det nu ved Fæsteforandringer saa ofte indtræffer, at en ung Mand gifter sig med en Kone, der er saa gammel, at hun ingen Børn mere kan faae.